

Arrest

nr. 111 741 van 10 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2013 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 september 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 oktober 2013 om 14.15 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. LECOMPTE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 april 2011 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 30 oktober 2012 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.3. Op 22 april 2013 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen (arrest nr. 101 386).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 26 september 2013 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies). Deze beslissing worden op dezelfde dag aan verzoeker ter kennis gebracht.

Dit vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Reden van de beslissing

en van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7:

☒ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 27 :

☒ Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

☒ Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

☒ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

☒ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 06.05.2013.

Betrokkene is op 25.09.2013 administratief aangehouden door de lokale PZ Brussel Hoofdstad-Elsene naar aanleiding van verstoring van de openbare orde (PV ...). Betrokkene heeft geen vast adres in het Rijk. Er bestaat dan ook een risico op onderduiken in de zin van artikel 74/14 §3, 1° van de wet van 15/12/1980.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden:

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend op 27.04.2011. Deze aanvraag werd definitief verworpen door de RVV op 22.04.2013. Betrokkene heeft een bijlage 13qq betekend gekregen met een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten op 06.05.2013.

Betrokkene werd door de gemeente Sint-Laureins geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf, het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in het bezit is van geldige reisdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

2. Over het schorsend effect van de ingediende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Door de Raad werd in deze op 10 oktober 2013 aan partijen een beschikking verstuurd waarin gesteld werd dat op zicht van het verzoekschrift *prima facie* blijkt dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent kan zijn vermits de verzoekende partij is vastgehouden. Tevens werd hierin gesteld dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid op lezing van het verzoekschrift binnen de beroepstermijn werd ingediend. In de beschikking werd benadrukt dat, gelet op deze vordering, de verwerende partij niet mag overgaan tot de dwanguitvoering van de verwijderingsmaatregel tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, waarbij verwezen werd naar een arrest van de Raad, gewezen in algemene vergadering (RvV 17 februari 2011, nr. 56 201).

Ter terechtzitting worden hieromtrent geen opmerkingen geuit door partijen.

3. Over de ontvankelijkheid

Voor wat betreft de beslissing tot vasthouding die besloten is in de bestreden beslissing, dient de Raad op te merken dat een dergelijke beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel aanvechtbaar is bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is zonder rechtsmacht om kennis te nemen van de ingestelde vordering voor zover het dit als voorwerp heeft.

Op dit vlak is de ingestelde vordering derhalve onontvankelijk.

4. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering van het grondgebied. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast zoals verzoeker terecht opmerkt in zijn verzoekschrift dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

De ingestelde vordering vertoont dus een uiterst dringend karakter.

Het uiterst dringend karakter wordt echter betwist door de verwerende partij in haar nota. Zij wijst er in haar nota op dat de in artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van drie werkdagen overschreden werd, waardoor er naar haar oordeel niet voldaan werd aan de voorwaarde tot uiterst dringende noodzakelijkheid.

Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

In de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, *quod in casu*, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136).

Gelet op hetgeen hierboven gesteld werd in het licht van artikel 13 EVRM, kan de Raad er niet toe overgaan om de grief die verzoekende partij in het kader van artikel 3 EVRM aanbrengt, niet te onderzoeken omdat zij zou nagelaten hebben diligent te handelen door in plaats van de 14e dag (tiende werkdag) nadat de bestreden beslissing betekend werd, wat zoals verzoeker terecht opmerkt in zijn verzoekschrift binnen de termijn is zoals voorzien in artikel 39/57, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, ten laatste de derde werkdag dag onderhavige vordering in te dienen, daar waar verzoekende partij nog niet gerepatriëerd werd op het ogenblik dat onderhavige vordering ingediend werd. Deze beoordeling dringt zich des te meer op, aangezien een grief in het kader van het EVRM dient behandeld te worden, zelfs al is de betrokkene reeds verwijderd van het grondgebied (cfr. RvS, nr.216.837 van 13 december 2011). Dit houdt in dat een dergelijke grief zeker dient behandeld te worden als blijkt dat verzoeker op punt staat van verwijderd te worden, dit voor zover hij zijn vordering heeft ingediend binnen de in artikel 39/57, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet voorziene termijn, *quod in casu*.

Verwerende partij kan derhalve niet gevolgd worden in haar oordeel dat niet voldaan werd aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve de nietigverklaring van de bestreden beslissing laat voorvoelen.

4.3.2. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

4.3.3. In een enig middel beroept verzoeker zich, rekening houdend met zijn betoog, onder meer op een schending van artikel 3 van het EVRM en van het algemeen zorgvuldigheidsbeginsel.

Kernpunt van verzoekers betoog is dat gezien de alarmerende elementen betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan en in het bijzonder Kaboel waar hij zou aankomen in geval van een gedwongen verwijdering, de verwerende partij duidelijk had moeten onderzoeken welke de actuele veiligheidssituatie is gezien de risico's in hoofde van verzoeker voor zijn leven. Verzoeker verwijst naar diverse recente rapporten die daarop wijzen. Het betreft onder meer "Afghanistan NGO Safety Office (ANSO)" rapport dat dateert van april 2013 en dat handelt over het eerste kwartaal van 2013, en de "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" dat dateert van 6 augustus 2013. Verzoeker wijst verder nog specifiek op de problematiek van de IDP ("Internally Displaced Persons") dat conform bovenvermelde "UNHCR Eligibility guidelines" van 6 augustus 2013 een problematiek is die afspeelt in Kaboel-stad. Het gaat over duizenden uitgezette of teruggekeerde vluchtelingen, wier leven zich afspeelt in een Afghaans vluchtelingenkamp waar mensonwaardige toestanden heersen, zoals gebrek aan woonst, eten, drinkbaar water, sanitair, elementaire hygiëne en een gebrek aan gezondheidszorg. Verzoeker wijst er verder nog op dat ook de UNHCR pleit voor een case bij case onderzoek bij de beoordeling of een uitgeprocedeerde asielzoeker kan terugkeren naar Afghanistan.

4.3.4. Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

4.3.5. Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had

moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

4.3.6. Uit niets blijkt dat de Afghaanse nationaliteit van verzoeker ooit in vraag werd gesteld. Ook in de nota wordt uitdrukkelijk geponeerd *“Verzoeker heeft de Afghaanse nationaliteit”*. Op 1 oktober 2013 heeft de verwerende partij blijkens het administratief dossier de Afghaanse Consul te België aangeschreven met een lijst van personen waarop verzoeker figureert met als bedoeling *“pour obtenir en temps utile la délivrance d'un document de voyage nous mettant à même de l'éloigner régulièrement du pays”*.

Aldus kan er redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker naar Afghanistan zal worden verwijderd.

4.3.7. Gelet op het gestelde in punt 4.3.5. heeft verwerende partij de plicht om de veiligheidssituatie en/of humanitaire situatie in Afghanistan, die volatiel is, op de voet te volgen en haar handelen, met name de uitvoering van een gedwongen verwijdering, te baseren op actuele informatie m.b.t. situatie in Afghanistan en de impact ervan op burgers. In die zin kan van de verwerende partij verwacht worden dat zij kennis heeft of zou moeten hebben van de door verzoeker in zijn verzoekschrift besproken zeer recente rapporten over de situatie in Afghanistan en dat zij in de bestreden beslissing een risico-analyse maakt, d.w.z. motiveert waarom ondanks deze informatie, een gedwongen verwijdering naar Afghanistan in het geval van verzoeker rekening houdend met de omstandigheden die zijn zaak kenmerken, toch kan plaatsgrijpen. Deze verwachting dringt zich des te meer op aangezien zowel door de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (cfr. punt 1.2). als door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (cfr. punt 1.3) de veiligheidssituatie in de streek van herkomst van verzoeker, zijnde het district Surobi in de provincie Kaboel niet geëvalueerd werd in het licht van de toepassing van artikel 48/4,§2c), van de Vreemdelingenwet, en door beide instanties voor verzoeker een reëel binnenlands vluchtalternatief in Kabul-stad naar voren werd geschoven in se omdat hij een jonge, gezonde, bemiddelde man is. Voor de beoordeling van de veiligheidssituatie in Kabul-stad baseerden zowel de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen als de Raad zich op het rapport *“UNHCR, Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan”*, dat dateert van 17 december 2010 en op *“de aan het administratief dossier toegevoegde SRB “ Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict” dd. 15juni 2012)”*. Verzoeker maakt echter gewag van rapporten die recentere informatie bevatten aangaande de toestand in Afghanistan in het algemeen en Kaboel-stad in het bijzonder en baseert zich onder meer op de *“UNHCR, Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan”* die dateren van augustus 2013 . Het kwam verwerende partij dan ook toe om, zover dient aangenomen te worden dat ze verzoeker naar Kaboel- stad wil repatriëren, de toestand aldaar te evalueren om uit te maken of dit nog steeds een valabel binnenlands vluchtalternatief is, rekening houdend met de actuele veiligheidssituatie aldaar en de impact ervan voor de burgers en rekening houdend met de humanitaire omstandigheden in de vluchtelingenkampen mocht verzoeker daarin verzeild geraken. De Raad stelt evenwel vast dat de bestreden beslissing daarvan helemaal geen gewag maakt en dat evenmin uit het administratief dossier blijkt dat een dergelijke afweging zou gebeurd zijn.

4.3.8. Waar verwerende partij in haar nota stelt dat de bestreden beslissing het resultaat is van een gebonden bevoegdheid, dient de Raad op te merken dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen die directe werking hebben, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het feit dat de verweerder in uitvoering van de Vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van artikel 3 EVRM zoals ook verzoeker terecht opmerkt en dat verwerende partij in de in punt 4.3.5. vermelde omstandigheden de plicht heeft om na te gaan of een dergelijke schending niet dreigt.

4.3.9. Verwerende partij betwist verder in haar nota niet dat de door verzoeker aangehaalde recente rapporten erop wijzen dat de situatie verslechterd is in Afghanistan, maar is van oordeel dat de

rapporten verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan en dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij persoonlijk het reëel risico loopt op onmenselijke en vernederende behandelingen bij terugkeer naar Afghanistan.

Te dezen dient de Raad op te merken dat het aan verwerende partij toekomt om de in punt 4.3.7. vermelde risico-analyse te maken vóórdat zij de bestreden beslissing treft en dat zij na het treffen van de bestreden beslissing verzoeker niet kan verwijten dergelijke risico-analyse niet voldoende zelf te doen in verzoekschrift. Alleszins, verzoeker is van Afghanistan, gaat daarheen gerepatrieerd worden, en maakt met de verwijzing naar de door hem aangehaalde recente rapporten voldoende aannemelijk dat de veiligheidssituatie/humanitaire situatie in Afghanistan/ /Kaboel-stad verslechterd is, al was het maar omdat in de bovenvermelde UNHCR *Eligibility Guidelines* van augustus 2013 kan gelezen worden, *“The security situation in Afghanistan remains unpredictable, with civilians continuing to bear the brunt of the conflict”* (p.13) en *“In June 2013, the Secretary-General’s Special Representative for Afghanistan, Ján Kubiš, noted that the security situation for civilians had deteriorated since the start of 2013”* en *“With the ongoing security transition, the nature of the conflict has changed as AGEs have changed the focus of their attacks from the IMF to Afghan targets”* (p.13) en *“UNAMA noted that while the total civilian casualty figure for 2012 represented a four per cent decrease compared to 2011, civilian casualties in the last half of 2012 increased by 13 per cent compared to the same period in 2011.55 This upwards trend continued in 2013. In the first six months of 2013, UNAMA registered 3,852 conflict-related civilian casualties, an increase of 23 per cent compared to the same period of 2012 and representing a return to the recordhigh number of civilian casualties of 2011”*(p.15) en *“The ongoing conflict in Afghanistan is reported to be exacting an increasingly heavy toll on the humanitarian situation in the country”*(p.27) en *“Estimates suggest that a quarter of urban IDPs are returning refugees ending up in secondary displacement. Obstacles to return for both IDPs and returning refugees include on-going insecurity in their home areas; loss of livelihoods; lack of access to health care and education; and challenges in reclaiming land and property”* (p.28).en *“In the context of the armed conflict in Afghanistan, factors to be taken into account to assess the threat to the life or person of an applicant by reason of indiscriminate violence in a particular part of the country include the number of civilian casualties, the number of security incidents, as well as the existence of serious violations of international humanitarian law which constitute threats to life or physical integrity. Such considerations are not, however, limited to the direct impact of the violence, but also encompass the consequences of violence that are more long-term and indirect, including the impact of the conflict on the human rights situation and the extent to which the conflict impedes the ability of the State to protect human rights”* (p.80)” en dat het aan verwerende partij toekwam om zelf de situatie te evalueren.

Verzoeker maakt prima facie aannemelijk dat verwerende partij niet zorgvuldig tewerk is gegaan bij het treffen van de bestreden beslissing en nagelaten heeft een afweging te maken m.b.t. het actueel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM bij een terugkeer naar Afghanistan.

Het enig middel is in de aangegeven mate ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

4.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde.

4.4.2.1. Het door verzoeker ingeroepen moeilijk te herstellen ernstig nadeel hangt samen met de door hem ontwikkelde ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM. Verzoeker wijst erop dat zijn leven en fysieke integriteit in gevaar wordt gebracht bij terugkeer naar zijn land van herkomst aangezien de situatie in Afghanistan momenteel zeer gevaarlijk is.

4.4.2.2. Verwerende partij verwijst naar de door asielinstanties gedane beoordeling en stelt opnieuw dat een verwijzing naar de algemene situatie in Afghanistan niet volstaat. Waar verwerende partij verwijst naar de afgesloten asielprocedure, herhaalt de Raad dat de asielinstanties zich niet gebaseerd hebben op de verzoeker aangehaalde recente informatie aangaande de situatie in Afghanistan, zodat verwerende partij er in deze niet dienstig naar kan teruggrijpen. Verder volstaat het te verwijzen naar wat gesteld werd onder punt 4.3.9.

4.4.2.3. Er kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan bij een terugkeer naar Afghanistan. Het nadeel is *in casu* evident ernstig en moeilijk te herstellen.

Aan de voorwaarden van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

Gelet op het gestelde in de punten 4.2, 4.3 en 4.4, wordt de bestreden beslissing geschorst. In deze volstaat de bewering van de verwerende partij in haar nota niet dat *“de veiligheidssituatie in zijn land van herkomst op de voet wordt gevolgd door het Bestuur dat, indien een onveilige situatie zoals vermeend zou blijken, de uitvoering van de verwijderingsmaatregel spontaan opschort”*.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie van 26 september 2013 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

M. EKKA